

Selvfinansieret fri

– Stående over for finanssektorens stikirenddrenge og piger

"Hvad er du, en snigmorder?" spørger oberst Kurtz sin bødél i sin junglebunker.

"Jeg er en soldat," svarer Willard.

Kurtz ser tværs igennem ham og svarer:

"Du er ingen af delene." "Du er en stikirenddreng, sendt af kræmmerne for at kradse en gæld ind."

Den sejrende livsstil er i fundamental konflikt med sine egne livsbetingelser. [Det er realitetens konflikt.](#)

Men fortællingen om demokrati, vækst og globalisering bruges som en kollektiv undskyldning for ikke at skulle ændre adfærd. Denne beroligende fabel er bygget op omkring proklamationer om en højere pengeøkonomiske nødvendighed. Det er en løgn, som finanssektorens stikirenddrenge og -piger bliver betalt for at pumpe ud over alverdens åbne ansigter – i tæt, velsmurt samarbejde med de kommercielle medier og de statsfinansierede public service-institutioner¹.

Hvis det ikke var for denne falske fortælling om en fredelig, lineær udvikling – og dens iboende løfter om en fortsat, ubegrænset stigning i forbrug, transport og materiel vækst – ville individet, nationen, virksomheden og de enkelte institutioner blive tvunget til at vågne op. De ville begynde at handle hver for sig; de ville ændre adfærd for at gøre en reel, konstruktiv forskel.

Nu trækkes fronterne op. Dem, der har forstået budskabet om [grænser for vækst](#), og som respekterer livets absolutte forudsætninger, vil uundgåeligt komme til at stå direkte over for

¹ Medierne har ophøjet [markedet til sit realitetsprincip](#), og de er afhængige af at skabe de budskaber, som de lever af at fange brugerens opmærksomhed med. <https://arbejdsforskning.dk/visartikel.php?art=529>

dem, der nægter at ændre adfærd og rette ind efter naturens love.

Den, der lever konsekvent i overensstemmelse med hensynet til vores fælles livsgrundlag, kan i sidste ende slet ikke acceptere dem, der bevidst fortsætter ødelæggelsen.

Konflikten mellem de mennesker, der forstår og handler på den økologiske udfordring, og dem, der blint agerer stikirenddreng for systemet, er ikke blot uundgåelig. Denne konflikt med sin indbyggede dynamik – konfliktens realitet – udgør selve det sociale spændingsfelt, der tvinger os igennem den nødvendige og smertefulde overgang mod et bæredygtigt samfund. Alt andet er apokalypsen.

Når vi skal realisere overgangen mod det bæredygtige samfund, må vi derfor genopfinde selve begrebet *selvfinansiering*. Det må bruges som et tveægget sværd mod systemet.

I sin første og mest eksistentielle form handler selvfinansiering om at gøre sig **selvfinansieret fri af arbejdsmarkedet**. Det er valget om at satse på en realøkonomisk virkelighed, så langt væk fra pengeøkonomien som muligt. Det er den erkendelse, at sand bæredygtighed ikke findes i jagten på en høj pengeindtægt til finansiering af et eskalerende forbrug, men i frigørelsen fra overforbrugets globalisme.

Men selvfinansieringen rummer også en anden dyb strukturel sprængkraft. Det er den handling, hvor sælgeren af et fysisk aktiv selv finansierer køberens overtagelse – helt uden om finanssektorens fangarme.

Tag det konkrete, fuldt lovlige eksempel: En far ønsker at overdrage sin ejendom til sin søn. I stedet for at sende sønnen ned til finanssektorens stikirenddreng og -piger for at optage et gældsaseret realkreditlån, finansierer faderen selv salget. Det sker ved, at faderen udsteder et anfordringsbrev, som sønnen underskriver. Ejendommen skifter hænder, og handlen er fuldbyrdet.

Hvad er det, der reelt sker i denne handling?

Der sker det, at vi fjerner bankernes evne til at aktivere deres [markedsendogene pengeskabelse](#). Vi nægter at lade bankerne skabe nye, fiktive penge ud af ingenting under dække af en låneproces – en proces, som er ondt selv, og som i bund og grund holder samfundet fanget i en evig spiral af rentebyrder og tvungen vækst inden for pengeøkonomiens nominelle værdier.

Dette er ikke blot en teknisk manøvre; det er en **performativ revolution**. Ved at lade borgerne finansiere hinanden, punkterer vi den falske fortælling om, at vi er afhængige af finanssektorens nåde for at bo, leve og handle. Vi skaber ikke bare en fortælling, men viser en måde, hvor handelen er funderet i realøkonomien, mellem rigtige mennesker af kød og blod, mens kræmmerne med deres stikirenddrenge efterlades på perronen. Vi er muligvis deres [apokalypse, men vi er med til at forhindre realiseringen af den absolutte](#).

Dette generationsskifte uden om bankerne er mere end et smuthul i lovgivningen; det er et lysglimt, der viser en vej uden om systemet.

Det viser, at vi kan erstatte pengeskaberne i selve overdragelsen af vores fysiske livsgrundlag. Vi behøver ikke deres fiktive milliarder for at give jorden og husene videre til de næste generationer.

Min bog, "Selvfinansieret fri af arbejdsmarkedet" handler om, hvordan jeg har gjort mig selv fri af arbejdsmarkedet uden at være på overførsel fra og med en alder på 48 år.

Nu vil jeg gøre det muligt for mit afkom at leve fri af arbejdsmarkedet. På den måde får begrebet "selvfinansiering" den anden betydning.

Han får hvad jeg har og overdragelsen finansieres uden om pengeskabernes låneproces.

Herefter er det ham, der er "selvfinansieret fri af arbejdsmarkedet" og mig, der er reduceret til simpel folkepensionist.

Fanen er givet videre.

På min grav skal der stå: "Jeg fik nok, og selv om visse lønarbejdere og tabende vindere såvel som vindende tabere på markedet ville det anderledes, så var det ikke udviklingen, jeg

gik under for, men min krops ælde. Velfærdsstaten skal også have tak for mit lange ophold, for jeg vidste skam at bruge den mod dens intentioner, til endnu fleres forargelse. Spørg bare mine fjender”.